

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku A. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z dnia 27 października 2015 r. oddalił apelację A. B. od wyroku Sądu
Okręgowego w P. VIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 października
2014 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
[...] Oddziału w P. z dnia 10 kwietnia 2014 r. stwierdzającej, że jako osoba
prowadząca działalność gospodarczą w zakresie wolnego zawodu podlegał
obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i
wypadkowemu w okresach od 1 stycznia 1999 r. do 27 listopada 2009 r. i od 28
listopada 2009 r. do 14 lipca 2013 r., a także ubezpieczeniu chorobowemu od 1
stycznia 1999 r. do 27 listopada 2009 r., oraz że nie podlegał dobrowolnemu
ubezpieczeniu chorobowemu od 28 listopada 2009 r. do 14 lipca 2013 r.

Odwołujący się 1 grudnia 1999 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej. W okresie od 28 listopada 2009 r. do 14 lipca 2013 r. był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy, natomiast od 15 lipca 2013 r. ma ustalone prawo do emerytury i jednocześnie nadal prowadzi działalność w zakresie wolnego zawodu adwokata. Przedmiotem sporu w sprawie były kontrowersje ustalenia formy i zasad prowadzonej przez odwołującego się działalności gospodarczej w zakresie wolnego zawodu, a tym samym dalsze podleganie z tego tytułu obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Sąd drugiej instancji uznał, że ubezpieczonego należy uznać za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, przeto nie ma podstaw do wyłączenia go spod przepisów ustawy systemowej, w tym spod jej art. 8 ust. 6 pkt 1, argumentując, między innymi, że ubezpieczony pozostaje poza zakresem oddziaływania art. 8 ust. 6 pkt 3 ustawy dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm., dalej: ustawa systemowa), „bo lit. b odsyła w próżnię”. W konsekwencji uznał ubezpieczonego za osobę, o której mowa w pkt 1 ust. 6 art. 8, czego konsekwencją było prawidłowe zastosowanie podstawy wymiaru składek z art. 18a ustawy systemowej.

W skardze kasacyjnej odwołujący się zarzucił naruszenie art. 8 ust. 6 pkt. 3 lit. b oraz art. 9 ust. 5 ustawy systemowej, w szczególności kontestował ustalenie, że „wykładnia prowadząca do wyodrębnienia dwóch grup osób na podstawie pkt. 3 ust. 6 art. 8 ustawy prowadzi również do wniosku, że ubezpieczony pozostaje poza zasięgiem tego przepisu, bo lit. b odsyła w próżnię”.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania wskazując, że w jego ocenie skarga jest oczywiście uzasadniona. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania już dlatego, że zawierała wątpliwy wniosek o jej rzekomej oczywistej zasadności. Wniosek taki miałby rację bytu, gdyby skarga była uzasadniona od razu „na pierwszy rzut oka”, tj. bez potrzeby dokonywania lub domyślania się istoty problemu oraz pogłębionej oceny sposobu kontestowanego osądu. Tymczasem skarżący nie sformułował innych, niż twierdzenie o rzekomej oczywistości wniesionej skargi, wniosków o przyjęcie jej do rozpoznania choćby ze względu na normatywne i interpretacyjne kontrowersje dotyczące istoty sporu, czy adwokat z ustalonym prawem do renty nadal podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w okresie kontynuowania praktyki adwokackiej, czy wyłącznie ubezpieczeniom dobrowolnym, choćby na gruncie art. 9 ust. 4c ustawy systemowej, który stanowi, że osoby prowadzące pozarolniczą działalność, o której mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, mające ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym do czasu ustalenia prawa do emerytury. Sąd Najwyższy nie ma obowiązku domyślania się, wyręczania lub pouczenia skarżącego adwokata o obowiązku profesjonalnego sformułowania takich konstrukcyjnych wniosków o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania w celu poddania merytorycznej weryfikacji kasacyjnej zaskarżonego wyroku. Z pewnością ograniczone zakwestionowanie uznania przez Sąd drugiej instancji, że skarżący pozostaje „poza zasięgiem” pkt. 3 ust. 6 art. 8 ustawy systemowej, bo lit. b odsyła „w próżnię”, było dalece niewystarczające do podzielenia wniosku o rzekomo oczywistym uzasadnieniu skargi kasacyjnej, ponieważ zabrakło w niej identyfikacji, nazwania i zaskarżenia istotnie kontrowersyjnego problemu, czy adwokat z ustalonym prawem do renty powinien dalej podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 8 ust. 4c ustawy systemowej, czy podlega wyłącznie dobrowolnym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym na podstawie art. 9 ust. 5 ustawy systemowej oraz uzasadnienia stanowiska skarżącego, że „zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy systemowej adwokat mający ustalone prawo do renty (jak w moim przypadku) podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu”.

Mając na uwadze, że wniosek skargi kasacyjnej, który był ograniczony do twierdzenia o jej rzekomej oczywistej zasadności, okazał się wątpliwy, a co najmniej niewystarczający do przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n